1

Хто такий Кімод, бодай йому черпак?

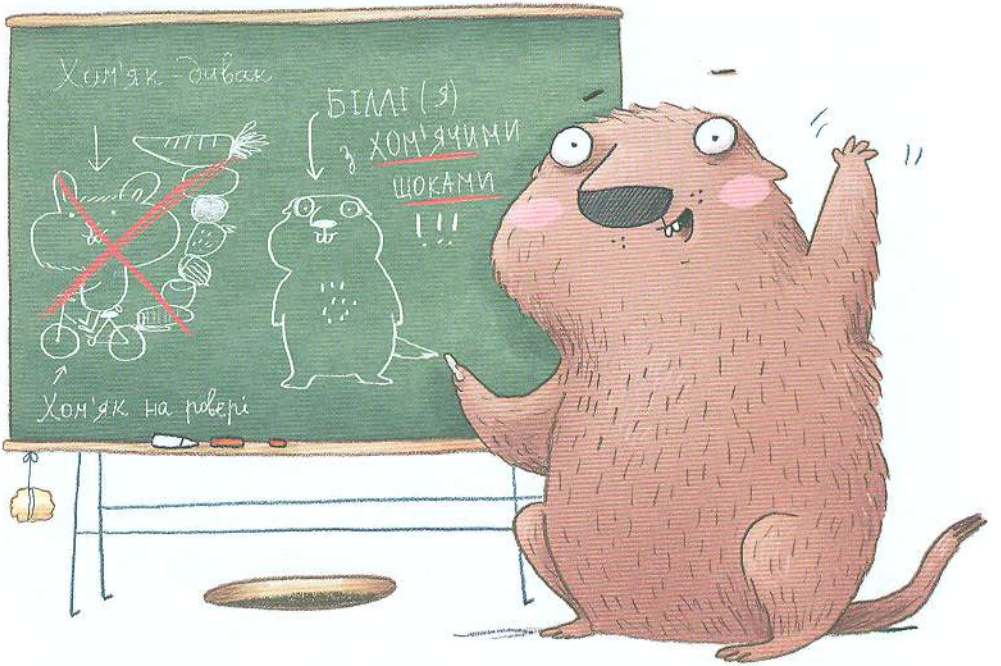

Отож, товариство, відразу повідомляю: я — не хом'як. У мене круглі хом'ячі щоки, або баки, як на них іще кажуть. Тому мене й звати Біллі Бак.

Але хом'як? Оце вже ні!

Живу я у краї Валі-Вак — звідси я родом.

Поняття зеленого не маю, де це. Здається, десь далеко. Там живемо я і мої тридцять дев'ятеро друзів та родичів. У власноруч виритих норах. З тисячами проходів — і вздовж, і вглиб, і в кожен бік. Справжні лабіринти!

Коли ми не шукаємо їжі й не наводимо краси, то байдикуємо, сидячи коло своїх нірок, і не знаємо, що робити. Принаймні раніше так було. Одного разу, коли нам було нудно, ми намалювали ліщинові горішки. Акварельними фарбами. Червоною, синьою, рожевою, фіолетовою, жовтою, помаранчевою і зеленою. Вийшли ідеальні горішки — кругленькі, як кульбаби, або ж бабакулі. Відтоді ми називаємо все ідеально кругле бабачими кулями.

А що ми схиблені на всьому кулястому, то постійно вигадуємо нові бабацькі ігри: бабакоквач, бабакогольф, бабакобол, бабакокид, бабакоплюй, бабакобій. А ще ми без упину будуємо довгі звивисті й ідеально кулясті бабачі дороги.

Щоранку тринадцять по десятій приходить Поллі. Поллі — моя найближча подруга. Вона — білка-поштарка, розносить пошту мені, а також усім моїм друзям і родичам. Чи то пак розносила б, якби пошта приходила. Але нам, на жаль, ще ніхто не писав. Отака біда, товариство!

— Привіт, Поллі!

— Привіт, Біллі!

— Пошта є?

— Нєа.

— Жаааль.

І так щодня.

— Ох, нудно без краю, — каже щоразу Поллі.

А потім ми з нею нерідко вирушаємо в довгу прогулянку. Як-от нині.

Ми дійшли до Барвистого лісу. Барвистим його називають тому, що колись ми пофарбували стовбури дерев у різноманітні кольори. Було весело! І деревам шалено сподобалось. Ну, більшості принаймні.

Отож ми гуляли і побачили на самому виході з лісу якусь дивну істоту. Такої в краї Валі-Вак ще не траплялося. Вона

була з довжелезними руками і ногами, що бовталися вправо-вліво, й ідеально круглим животом, а ще з кулястими очима, носом і ротом десь рівно посередині.

Ми підійшли. Істота чомусь мала сумний вигляд.

— Привіт! — озвався я.

Дивна істота здригнулася.

— Привіт, — нарешті відповіла вона.

— Я — Біллі Бак, бабак, — представився я. — А це — Поллі, білка-поштарка. А ти хто?

— А я — Кімод. Просто Кімод, — відповіла істота.

Ані Поллі, ані мені досі не траплялося жодних кімодів. Власне, ми поняття зеленого не мали, хто це такі. Комод? Це ми знаємо. Але Кімод? Нєа. Ніколи раніше не чули, товариство.

— А хто такий Кімод? — спитав я.

— І сам не знаю, — сумно відповів Кімод. — Кімод — це просто Кімод.

— А чому ти такий сумний? — запитала Поллі.

Спершу Кімод мовчав, а тоді тихенько відповів:

— Я шукаю свого Брикотуля. Я його десь загубив.

Поллі глянула на мене. Я глянув на Поллі. Який іще Брикотуль? Про таке ми теж ніколи не чули. Але не встигли ми бодай слово сказати, як Кімод повів далі:

— Він десь у Барвистому лісі, мій Брикотуль!